

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Roma Sancta sive Benedicti XIII. Pontificis Maximi &
Eminentissimorum & Reverendissimorum S. R. E.
Cardinalium Viva Virtutum Imago Æri & literis in
perennaturam Virtutum memoriam incisa**

Conlin, Johann Rudolph

Augustæ Vindelicorum, Anno MDCCXXVI

VD18 10209328

No. XXII. Ludovicus Picus De Mirandula.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72633](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72633)

LUDOVICUS PICUS DE MIRANDULA.

Ludovicus titulo S. Sylvestri in Capite Cardinalis Picus de Mirandulâ natus est An. 1668. Ex principe Ducum Mirandulanorum familiâ, quam ex se compluribus præclaram sæculis, ipse novo veluti sydere ad cœlum Mirandulanum addito, orbi magis spectabilem reddidit. Et quis non Principes Mirandulos orbis Mirabilia nuncupet? Si historiarum fastos pervolvamus, originem statim mirabilem, & portentosam Serenissimæ hujus familiæ reperiemus. Constantini Magni ex filio Constantio nepotem, quam Euridem vocârunt, Manfredo Aulico innupisse ajunt. Utrumque in Italiam delatum, Mirandulano Principatui initium dedisse; Nam in eo loco, ubi nunc urbs Mirandula conspicitur, sede exstructa, Eurides Puerpera trinos eodem partu Masculos, Constantini nepotes progeniit, quos Picum, Pium, & Papazum cognominatos constat; videlicet dociles cum Picis, Pios clarâ nominis significatione, & Papazos, seu Patres Patriæ in posteris futuros. Sub Imperatore Henrico VII. Lucemburgico majoribus incrementis invaluerat stirps jamdum ab origine clarissima; nam Franciscus Picus apud eum Imperatorem tantâ gratiâ valebat, ut per ejus absentiam Imperatorius per Italiam Vicarius, vir belli & pacis artium scitissimus, An. 1312. declararetur. Sed summa fortuna maximo viro invidiam peperit; nam Rimaldus Bassarinus, Montis ferrati Comes, ex Bonacossis oriundus, qui suam originem ad Palæologos Constantinopolitanos Imperatores referebat, invidia livore in transversum actus, eam Constantini Magni progeniem, ceu pro Constantinopoleos mœnibus pugnaretur, cruento bello appetebat; cui tam tristis catastrophe finem imposuerat, ut Franciscus Picus cum filiis captus inediâ in carcere interiret; & ne unquam Picorum nomen resuscitaretur, hostium furor urbem Mirandulanam penitus everterat; sed debita vindicta statim sceleris authores secuta erat; nam à Nicolao Pico, Francisci filio, quem fors reliquum fecerat, devicti Bonnacossis, eodem supplicii genere, cujus ipsi exemplum fecerant, enecabantur. Inde urbs Mirandulana reædificata, nullo tamen mœnium ambitu tunc equidem incincta. Post eum Joannes Picus, sub Sigismundo Imperatore, florere opibus cœpit; eidem etiam Imperatori tam acceptus, ut non modo Concordiæ Comes An. 1414. ab eo diceretur, verum etiam vicario nomine præesse Italiæ, velut avitâ dignitate juberetur. Ejus Filius Joannes Franciscus Picus, bellicâ laude præclarus, Principum Mirandulanorum nomen latius propagavit; & ut sibi ab exterorum vi tutum munimentum compararet, nova urbi Mirandulanæ munimenta circumdedit. Galleottus Picus ab eo progenitus, diversis à patre studiis abibat; nam cum ille præter Martis classica vix alium unquam sonum auribus haussisset, hic libris perpetuo affixus, soli Palladi operabatur, ob incomparabilem doctrinam sæculi sui Phoenix dictus: plane si Joannem Franciscum Picum Romulum infesta feliciter arma tractantem dicere velimus, hunc Galeottum Numam Popilium dicamus oportet, qui insuper habito armorum strepitu, in pacis studia unice incubuit. Filium reliquerat Joannem Franciscum Picum, sui simillimum; qui sapientiæ prodigium nemini non visus, linguam Græcam, & quas pene integer Oriens eloquitur, apprimè callebat. Verum cum literis, ceu suo olim Prometheus Caucasos, perpetuò affixus hæreret, armorum strepitum, contra se excitatum, non admodum adverterat; juxta suam videlicet decempedam cunctos dimensus, fidem ab omnibus exspectabat, quam pauci reddebant. Hinc invidorum malis artibus obsessus, cum suâ Pallade exulare jussus est. Ea videlicet modò vivimus tempora, ut Saturno è suo Latio cum aureâ suâ ætate expulso, nisi ferrum impigrè stringas, ætate hac ferreâ, parùm scientiarum auro efficias; nec tamen omnino protritum jacuit hoc scientiarum gemma; Nam Julius

lius

lius II. Pontifex Maximus & Maximilianus I. Romanorum Imperator, jacentem hanc virtutem reveriti, armis sociatis in solum reposuerunt; verum cum ille sui securus, ad avitam unam sedem & literas revertitur, hostes non minus ad inimicas machinas & dolos revertuntur: Hinc Anno 1533. inimicorum manipulus noctu clam in urbem irrepserat; quorum tumultu excitatus Princeps Optimus, in templum confugit: ibi Crucifixi Imaginem arctè complexus, ab immixtis Siciis, Religione loci neutiquam retardatis, obtruncatus erat, filiis ejus Alberto & Paulo eodem supplicii genere finientibus. Inclytam stirpem pene intercisa resuscitabat Ludovicus II. Picus, quem Bellica laude præclarum, Primum Concordiæ Marchionem Maximilianus II. dicebat, paternam culpam Galeotti II. qui cædis in Joannem Franciscum author exstiterat, claritudine filii penitus expiata. Fredericus Picus ejus Ludovici filius, Principis titulum primus omnium in ditionem Mirandulanam intulit, qui Rudolpho II. tantum in amoribus erat, quantum vix ullus alius. Cum improles decederet, Principatus ad Alexandrum Picum ejus fratrem jure successionis devolvebatur. Eum Ferdinandus II. primum Mirandulanorum Ducem Anno 1619. creabat; Et inde Ducatus Mirandulanus ex parvis initiis (si quidem parum sit, Constantini Magni Progeniem esse) ad summum apicem accrevit. Alexandro I. Pico, Alexander II. Magnus Magno successerat; Alexandri II. proles Mascula Franciscus Picus erat, ex Anna Beatrice Estensi Principisâ procreatus. Huic Francisco Pico, ne stirps Mascula Picorum omnino intermoreretur, filius obligit Franciscus Maria, natus Anno 1688. matre Anna Camillâ principisâ Borghesâ. Hoc necdum trienni, fatis concedebat Franciscus Pater; Hinc Magna ejus Amita Brigitta, dum impuber adolesceret, rerum summam potiebatur. Interim gravissimum in Italiâ bellum, quod pro Hispanicâ Monarchia obtinendam, Maximi Europæ Principes summam armorum collisione, gerebant, enascebatur. Mox in Ducatum Mirandulanum Galli, Turrice Brigittâ in sua verba coactâ, irruerant. Verum Gallorum pertæsa, Germanis advocatis, Gallos ejecerat, utpote quos nunquam bono animo admisisset. Postea Franciscus Maria rerum Potitus, Gallis propior videbatur; quos per integram Insubriam victricia arma circumferentes, pene admitti oportebat. Suboluerat ea Machinatio Cæsareanis, qui eò intentiore curâ pro Mirandulanis mœnibus stabant. Verum Gallorum viribus per Italiam in imensum auctis, Cæsarei, omnibus maximorum heroum muniis ritè obitis, Mirandulanam urbem A. 1705. II. Aprilis hostibus cedebant, quibus ejus oppugnatio urbis per complures menses multo sanguine stiterat. Postea Taurinensis clades fulminis instar Gallorum per Italiam res prostraverat; quo quidem proelio Eugenius, Germani fulmen Jovis, plus unâ die effecisse videbatur, quam per complures annos confici posse, spes hominum vel maxima præceperat. Galli penitus, ea in regione debellati, lucri instar reputabant, quod honorifico abcessu, à Germanis facillè indulto, Italiam desererent. Inde una dies Ducatus Mediolanensem, Pedemontiacum, Montisferrati, Mantuanum, Mirandulanum &c. &c. è Gallorum manibus ereptos, victoribus transcripserat. Nec tamen suo juri repetendo, Mirandulanus deerat; sed missò ad Pacem ultrajectinam legato, vindicias agebat. Etenim cum ille partes Hispani Regis aperto affectu secutus esset, Mars Germanus hunc Ducatum sibi vindicabat; quem Mutinensium Dux, intemertæ in Imperatorem fidei centum & septuaginta pistoletorum millibus redemerat. Nec tamen in Pace Ultrajectinâ quicquam, præter promissa, quibus læsis qualitercunque fieret fatis, impetratum est. Hinc in Pace Badensi Actio Repetundarum iterato instituta, actore Doliolo; Neque tamen is præter verba, aliquid tunc quidem retulerat. Interim Franciscus Maria Picus in Aula Madritensi degit, fidelissimus Regis Minister, & qui spem tunc quidem frustratam, a-

liunda

unde sollicitat. Planè spes magna affulget, pacis foederibus inter Maximos Europæ Principes Carolum VI. Romanorum Imperatorem & Philippum V. Hispaniarum Regem modò initis, ad sua perventuros, quicumque sua, ut sua, asseruerint. Sed ad Eminentissimum Purpuratum nostrum Ludovicum Picum Mirandulanum, sermo redeat, necesse est. Is majorum suorum decora referens, à Clemente XI. cujus affixus amoribus unicè hærebat, anno 1712. die vigesimâ octavâ mensis Maji, Sacro Purpuratorum Collegio annumerabatur; cui dignitati capacissimum spiritum, & quibusvis consiliis sive ineundis, sive expediendis æquè promptum ac parem afferebat. Episcopatum etiam Sinigagliae in Urbinatum Ducatu obtinuit, ut providam solliciti Pastoris vigilantiam, circumspectissimæ mentis sapientiæ adjungeret. An. 1722. Ad Urbinates Legatus ab Innocentio XIII. missus est, quam sacram Præturam ita administravit, & hodie dum administrat, ut felicitatem unâ secum intulisse videatur; adeo populo promptus, Nobilitati blandus, & Sacro Clero religiosus existit. In eo etiam magnopere admirandus est Eminentissimus Purpuratus, quòd acerbos casus, quos fortuna haud paucos tulit, infractâ animi patientiâ pertulerit. Sic cum princeps Cellamare, cui Mater sua Anna Camilla Borghesia extincto Francisco Pico innupserat, in urbe Gaetana, adversam fortunam nactus, An. 1707. in manus Cæsareanorum incidisset, ipse ceu animo liber, ejus captivitati ita indoluit, ne tamen de sua Magnanimitate minimum sibi decederet. Joanni Pico amantissimo Fratri, ardentissima febris in urbe Bonnoniensi An. 1710. extincto, dolore non nisi virili parentavit. Francisci Mariæ Pici infortunium, cum Mirandulano Principatu belli injuriâ excideret, isque ad Ducem Mutinensem, devolveretur, ita tulit, ut coeli destinationi, & futuris temporibus cuncta permitteret. Prædictus Franciscus Maria Picus modò in aulâ Madritensi, Regis gratiâ præpollens vivit, quem fortuna, non uno infortunio fariata, bis infelicem reddidit. Quippe An. 1723. 14. Jun. subito coorta tempestas, vehementem procellam exciebat; unde aucti amnes, transcensis ripis, præsentem omnibus mortem intentabant. Erat tunc Maria Theresia Philippi Spinolæ Ducis sancti Severini filia, eadèmq; Francisci Mariæ Pici conjux lectissima, ac omnium virtutum splendore longè illustrissima, in amœnissimo horto Comitum de Ognate, quem tenuis rivulus præterfluebat, postea in imensum auctus. Eodem magna pars nobilitatis, ex æstivis caloribus se refocillatura, convenerat, nescia, quàm tristis vesper serenam lucem exceptura esset; nam auctæ momento citius aquæ, mortis horrorem omnibus incutiebant; multis elapsis, non paucos submersos Hispania ingemuit, qui seriùs tempestatem, tam subito impendentem, declinabant. Eos inter Maria Theresia fuerat, quæ in superius facellum ascendens, inter ardentissimas preces, & Crucifixum complexa, supereminentibus undis miserandum in modum suffocata est. Hos aliòsque adversos familiæ Casus Eminentissimus noster Purpuratus eâ, quæ Christianum Principem decet, magnanimitate tulit, certâ spe veluti præcepta, suæ domui iterum fortunam, non nisi in sua mobilitate constantem, refflorituram. Sic à Francisco Pico amissum principatum, Nicolaus filius recepit. Sic Joannem Franciscum Picum expulsam Maximilianus I. restituit. Sic Mirandulanus Ducatus iterum pene amissus, à Maximiliano II. Ludovico Pico firmatus est. Ceterum Eminentissimus noster Purpuratus suis in insignibus præsefert Aquilam; nam soli cælo affixus, altum volat: Gruem; nam summa vigilantia Pastorem ovium agit: Latrunculorum ludum, fortunam ludens ipsemet quamlibet: demum coronatum Leonem; nam fortissimus unâ & vigilantissimus pro Sacrà Republicâ Leo, coronam in cælis meretur inmarcescibilem.